

P. Christensen: Jeg skal søge at gøre de Par Bemærkninger; jeg har at fremsætte, saa korte som muligt. I Finanslovens Anmærkninger ser jeg, at den højtærede Kirke- og Undervisningsminister har været lige saa forsigtig i Aar som i Fjor ikke at opføre nogen Indtægt af Hovedgaarden Nordruplund, som drives for Sorø Akademis Regning. Jeg paaskønner denne Forsigtighed i disse Landbrugets daarlige Tider, det er en stiltiende Indrømmelse fra den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenets Side af, at man saa vidt muligt skal være paa den forsigtige Side, og hvis der bliver noget tilovers, kan man opskrive det paa Regnskabet dernede. Dernæst paaskønner jeg ogsaa den højtærede Ministers Stilling med Hensyn til det Forsøg med Udstykning, der er blevet gjort i Aar. Den højtærede Minister er her ikke saa ganske lidt forud for sin Kollega Landbrugsministeren; de Parceller, her ere udstykkede, have, hvad jeg allerede forleden Dag gjorde opmærksom paa, en ganske anderledes Størrelse, end de Jordlodder, den højtærede Landbrugsminister her i Rigsdagen søger at gennemføre. Jeg udtaler min Paaskønnelse heraf, endskønt jeg desværre maa indrømme, at de Betingelser, der have været opstillede fra den højtærede Ministers Side, ikke have været saa særlig favorable; men det viste sig jo, at der var Købere nok, og for saa vidt faldt Forsøget heldigt ud. Da der nu ikke er nogen Forpagter, men Gaarden drives for Sorø Akademis Regning, vil jeg henstille til den højtærede Minister, om han vil fortsætte med sit Forsøg og søge noget mere af denne Hovedgaard udstykket paa samme Maade som tidligere, men give Lodderne en forskellig Størrelse og saa vidt mulig søge at komme lidt ned med Vilkårene.

Med det samme maa jeg berøre et andet Spørgsmaal, som jeg desværre Aar for Aar maa tage op her i dette Ting, og det er Rentespørgsmaalet for Sorø Akademis Midler. Ældre Medlemmer af dette Ting ville jo erindre denne Sags Forhistorie, ville erindre, hvorledes den højtærede Minister selv i Fjor havde foreslaaet denne Nedsættelse, faaet den vedtaget i begge Ting og stadfæstet af Kongen, men alligevel vedblivende forsøgte at opkræve de 4 pCt. Rente. Først i sidste Øjeblik lykkedes det at overbevise den højtærede Minister om det uholdbare heri, saaledes at den $\frac{1}{4}$ pCt., han ikke vilde nedsætte Renten med, eftergaves for det sidste Tidsrums Vedkommende. I Aar er Finansloven

jo af samme Indhold, ogsaa paa Finansloven i Aar findes Rentenedsættelsen. Da den højtærede Minister jo ved, at det, man først og fremmest skal, er at holde Budene, vil jeg ogsaa henstille til ham i dette Tilfælde at holde Finanslovens klare Bud i Aar. Og jeg føler mig nok overbevist om, at den blotte Henstilling til den højtærede Minister vil bevirke, at vi ogsaa i Aar ville opnaa Nedsættelser ligesom i Fjor. Jeg skal derfor ogsaa her afholde mig fra yderligere Udtalelser. Dernæst skal jeg med et Par Ord henvende mig til den højtærede Justitsminister — ham er det nok, jeg skal adressere mine Bemærkninger til. Ude i Nærheden af Sorø i en By, der hedder Tersløse, har en Læge indrettet en privat Anstalt for epileptisk syge. Denne Anstalt er i allerhøjeste Grad farlig for sine nærmeste Omgivelser. Opsynet derude bestaar af to Mand, en, der kaldes „Husfader“, og en, der kaldes „Diakon“. Der er for Øjeblikket 15 à 16 Epileptikere indlagte paa denne Anstalt, og der ventes — har man meddelt mig i forskellige Breve derude fra Eggen — dobbelt saa mange, altsaa ca. 30. Naar man nu ved, at disse syge ere meget farlige for deres Omgivelser, og at man ikke ved, i hvilket Øjeblik Anfaldet overfalder dem, og at de, naar disse Anfald overfalde dem, i Reglen ere rasende, vil man nok kunne forstaa, at et Tilsyn af to Mand slet ikke er tilstrækkeligt over for 20 à 30 saadanne Patienter. I alt Fald er der 15 à 16 for Øjeblikket og der er slet ikke faa Tilfælde, hvor det har gaaet temmelig voldsomt til. Man meddeler mig saaledes, at en Mand, der var derude fra Sorø for at efterse Vandrørerne i Anstalten, blev anfaldet bagfra af en af Patienterne under et Anfald og slaaget i Hovedet med en Jærnrive, saa at han faldt bevidstløs om. Den syge blev saa ved at bearbejde sit Offer med samme Jærnrive, men heldigvis blev det opdaget, saa at der kom Folk til og befriede ham. Til disse erklærede vedkommende Epileptiker, at det havde været hans Hensigt at tage en Spade, der stod i Nærheden, og hugge Hovedet af sit Offer. Han naaede altsaa ikke sin Hensigt, men vedkommende var meget ildt tilredt, man frygtede for en stærk Hjærnerystelse. Endvidere meddeles der mig i Breve derudefra, at en anden Gang blev „Husfader“ overfalden af en saadan Epileptiker og maatte stærkt blødende trække sig ud af Kampen. Vedkommende blev overmandet og sat i Arrest. Arresten — skriver man — saa meget solid ud med stærke Jærnstænger for Vinduerne; men